

TÜRKLER Belgeseli

Ve dediler ki bir gün;
binlerce yıl aldı senin yolculuğun.
Bir suyun sesi vardı, birde rüzgarın.
Tarihe, tarih denmeden önce !
Ol dendiğinde çamur kıpırdandı,
balçığa gün vurdu, ışığa çıkmak istedi canlı.

Suyu emdi, kuru toprağa kök saldı.
Güneşi emdi göğe dal saldı.
Balçıkta kalanlar vardı !
Işığı görmek istedi, göz verildi.
Işıktan kaçmak istedi, akıl verildi.

Aklıyla öğündüğü gündü, tarihin başladığı gün.
Aklını yönetenler, o gün bir destan yazdılar.
Türeyiş Destanı dediler adına !

23 Nisan 1920

Yazıları, kitapları yoktu;
çocuk belleklerine yazdılar destanı.
Ama isimleri vardı.
Diline geleni taşa kazımayı öğrendiğinde tarih,
ismini de yazdı !

Dağ eğildi de üzenği oldu asıldık,
çeliği pek tutacak suyumuz vardı.
Toynaklarında kıvılcımlı nalları atlarımızın,
sağrılarında çok bilişli ak kızlarımız,
oğlanlarımızla bir oynadı pusatlarımız.
Yanıbaşımızda er kurumlu evdeşlerimiz,
kısraklarımızda bir nakışlı eğerlerimiz,
kopuzlarımızda iç çekişli mut yırlarımız.

Yol tuttuk, iz sürdük, yurtlandık.
Destanın başında Oğuz Kağan'dı adımız !
Gün doğumunu sırtlanıp yürüyüverdük,
Attila koyduk destanımızın adını.

Bumin ve İstemi Atalarından birlik öğüdü görmüş,
Bilge ve Kültigin.
Dirlikmiş, birliğin ödülü.
Ben Tanrı'dan olma, Türk Bilge Hakan !
Sözlerimi iyice işitin !

Önce siz; kardeşlerim, oğullarım,
birleşik boyum ve ileride gün doğusuna,
güneyde gün ortasına, geride gün batısına,
kuzeyde gece ortasına kadar, halkım.
Türk Milleti için gece uyumadım, gündüz oturmadım.
Kardeşim Kültigin'le ölesiye, yitesiye çalıştım, çabaladım.

Halkı ateş ve su gibi birbirine düşman etmedim.
Çıplak halkı giyimli kıldım, fakir halkı zengin kıldım.
Güçlü devleti olandan, güçlü hakanı olandan daha iyi kıldım.
Türk Milletini düşmansız kıldım.

Ey Türk Milleti, işit:
Üstteki mavi gök çökmedikçe,
alttaki yağız yer delinmedikçe,
senin ilini ve töreni kim bozabilir !

Çökmedi mavi gök, delinmedi yağız yer,
güneş yaktı toprağı, güneş yaktı suları.
İnsan göğe bakındı, insan yere bakındı...

Tanrı beni unuttu mu ?
Bir lokmaya bin ağız açıldı,
bir yuduma ölüyorlardı.
Göç, göç diyen kuşlar uyuyorlarmış,
gagaları kanatlarına gömülmüş, tekin.
Gün beğleri oturdu danıştılar.

Bir susuz kara aygırlarına,
bir sütü kesik analarına,
bir meyve vermez ağaçlarına,
bir kıraç yere bakındılar...

Su isterdiler; Tanrı'nın suyundan bir yudum su.
Bakır bakışlıydı güneş, demir göz alıyordu,
çocuğun kirpiğinde toz, kadının saçında beyaz,
adamin sakalında güneş sarısı...

Rüzgara tuttular yüzlerini, gözlerini göğe diktiler de öyle yürüdüler.
Taşları yalarken, gökteydi bakışları.
Ala çadırlar azaldı, kor ocaklar azaldı,
kara aygırlar düşüp kaldı, kuru bebeler toprak oldu.

Yağmuru bulduklarında, uzun bir yoldan gelmişlerdi.
Uzun bir savaşa durdular. Yağmurun sahibi vardı, paylaşmıyorlardı !

Ben Satuk Buğra Han !
El aldım Atam Bilge Kül Kadir Han'dan !
Uzun yoldan yağmura geldim,
yağmuru düşümde gördüm.
Dudaklarıma serin serin değiverdi,
alnımı bir aydınlık okşadı, sordum kimsin ?
Muhammed deyiverdi, şehadetle...
Yağmuru aldım, paylaştım.
Alp'tım, Alperen oldum !
Soyuma el verdim,
soyuma Yasa'mı verdim.

Rüzgarla koştı okları,
nefesle yetti atları,
yandım deyene vardılar,
yetiş deyene yettiler...
Bir denizden bir denize,
bir nehirden bir nehire at sürerek çoğaldılar.

23 Nisan 1920

Selçuk Atam hediyesi,
Ertuğrul Babam emaneti,
Domaniç yaylağıma gelin,
Söğüt kışlağıma gelin.
Meğer ki saraylar kurdunuz,
meğer ki şaraplar içtiniz,
meğer ki atlaslar giydiniz,
kan rengi yüzükler taktınız,
altın kabzalar kuşandınız,
Anadolu çilesinden...

Ki biz, ki Kağı Beğleri Oğuz'un, Anadolu'nun,
toprak donumuzu giyeriz, demire su verir,
çalarız çeliği mermer otağımıza.

Çün biz var idik, çün biz varız !
Ben Ertuğrul oğlu Osman,
Anadolu Beğlerinin Beği Osman !
Hele gelin !

Devlet-i ebedi müddet,
sonsuz kadar adalet,
sonsuz kadar devlet,
sonsuz kadar hürriyet,
sonsuz kadar Millet !

Sancağa Hilal'i nakşeden kim ?
Denize karadan yürüyen kim ?
Alevi semadan düşüren kim ?
Çağ açıp, çağ kapayan,
Toy kurup Tuğlar diken,
Fethedip İstanbul'u,
Osmanlı kılan,
Türk kılan kim ?

Açtığımız kapı, bize müşkulanmıştır.
Kilidi kıran ele kutlular olsun !
O el nerededir ?

O el toplarımızla döğdüğümüz hisarda,
hisarın kana boyanmış enkazında,
hala sımsıkı tutar kılıcı.
Şehadetler üstüne dudakları,
armağan olsun elin sahibine !
Ulubatlı Hasan'ı veren Anadolu'ya !
Çün İstanbul onundur artık.

Bu kapıdan yürüsün güneşe,
bu kapıdan yürüsün geleceğe.
Bati'dan Doğu'ya, Doğu'dan Bati'ya.
İlmimizle geldik, ilmimizle.
İnancımızla geldik, inancımızla.
Kanunumuzla geldik, kanunumuzla,
Adımızla geldik, adımızla yaşayalım !

Atam Oğuz'un oğulları, durup oturmadı.
Güneşi sırtlanıp Bati'ya yürüdüler.
Serin rüzgarı göğüsleyip, Kuzey'e yürüdüler.
Suyun kokusunu alıp, güneye yürüdüler.
Vedalaştıkları yerde, sözcüler bıraktılar.
Tarihe tanık, bekçiler bıraktılar.

Dört yöne tanıklar bıraktık.
Gün geldi, dört yönden kuşatıldık !
Can evimizden vurmaktı niyetleri,
asırları hafızamızdan silmekti.
Şah damarında cenge tutuştuk Osmanlı'nın,
tırnaklarımızla yırtıyorduk boğazımıza uzanan pençeleri.
Demir parmakları kırıp,
suya gömerken, tarihe;
Mustafa Kemal adını yazdık !

Atlılar, atlılar hiç uyumadılar.
Karakalpaklarını alınlarına düşürdüler,
yolun sonuna baktılar, gördüler !
Arkadaşlarını yol üstünde bir ağacın yamacına,
kardeşlerini buz tutmuş siperlerde,
çocuklarını öfke yutmuş düşman elinde,
analarını iki elleri Tanrı'ya açılmış bıraktılar,
babalarıyla zaten cephede helalleşdilerdi !
Hiç ağlamadılar, hiç uyumadılar !

Bir soğuktan gözleri yaşardı, birde alevli güneşten.
And içmişlerdi, titrek elleriyle Sevr'e gidip,
kelle kurtarmak için imza atanlara,
zavallı canı için Ata Yurdu'nu İngiliz'e,
Yunan'a, Fransız'a, İtalyan'a peşkeş çekenlere,
utanmadan dönüp gelenlere, hesap sormaya...
And içmişlerdi !

Rütbelerini İstanbul'da bıraktılar,
artık Mustafa Kemal'in ordusuydular.
Türk'ün ordusuydular !

Değilmi ki son kurşunu kuşaklarına sokup,
kurşunu yoksa yabasını sırtlayıp,
orağını-tırpanını bileyip,
Kuvva oldular,
artık halkın ordusuydular !
Ankara'nın ordusuydular.
Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ordusuydular.
Rütbelerini,
Başkomutan'dan aldılar !

Ve dedilerki bir gün,
dönüp geriye baktığında meçhul gölgeler görmeyeceksin !
Yol yürünmüş, ayak izlerin kalmıştır.
Kurd'un gölgesi Batı'ya uzandığında,
ayağında zincir yüklü soydaşımı anlattım oğluma.
Diline pranga vurulmuş ozanların türküsü için hayır diledim.
Manas'ı çığırırken niye ağlıyorlar anlattım, gücüm yettiğince !

Ergenekon niye yasak,
bir bir anlattım oralarda...
Başkomutanın özgürlük aşkıyla hatırladım,
Ata topraklarımı !
Toprak, Kızıl Elma'ya uyandığında, dile gelip konuştu:

Bir ağaca öz su verdim dedi,
dallarına sızdırdım,
sızan özün kokusundan tanışasınız diye !
Binlerce yıllık birlikte,
birkaç günlük ayrılık nedir ki ?
Bir ağacın yaprağı sararıp dökülsede, dibine düşer.
Bir ağacın yapraklarıyız biz,
yazı-kışı birlikte yaşadık, birlikte yaşarız !
Ve dediler ki köşe başlarındaki pusular,
güneş altındadır.
Yol arkadaşlarından geride kalanlarda olacak,
hala ayaklarına dolananlarda !

Batı'ya çıkan yolu, yürüyüp gelen sensin.
Kuzeyde üşüyen, güneyde terleyen sensin.
Doğu'dan yürüyüp gelen de sen değil miydin ?
Geldiğin yolda, senin için işaretler var !
Şimdi daha hızlı yürümelisin !

23 Nisan 1920

Yorulana bakıp, üzülme !
Yoluna çıkana bakıp, umudunu yitirme !
Bu güne kadar herşey yazıldı,
şimdi sen yazıyorsun,
Tarihi en büyük Türk'le,
Atatürk'le yazıyorsun.

Ve dedi ki:

“Tarih yazmak, tarih yapmak kadar önemlidir..!”

1299

1000

